בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום **ב**', **י"ד** ב**אייר** תשס"א (**7** במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.

אבא קובנר, 1978

שבוע טוב!

היום **29** ימים, שהם **ארבעה** שבועות ויום **אחד** לעומר.

הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

אתמול, **י"ג באייר**, בשנת תרע"ו(1916-5676), **נחתם הסכם סייקס-פיקו** על תיחום אזורי ההשפעה של בריטניה וצרפת בחלק מזרח-התיכונית של האמפריה העות'מנית המתפוררת, לרבות ארץ-ישראל, לאחר מלה"ע ה-I. אף רוסיה הצארית היתה בסוד העניינים. ההסכם נקרא על-שם שני חותמיו – הבריטי, מרק **סייקס** והצרפתי, ג'ורג' **פיקו**. את הארץ חילק ההסכם ל-5 אזורים: הצפון, במנהל צרפתי ישיר כחלק מלבנון; מפרץ חיפה, במנהל בריטי ישיר; מרכז הארץ, בפיקוח תלת-מעצמתי – אנגליה, צרפת ורוסיה; הנגב ועבר-הירדן, חלק ממדינה ערבית בהשפעה בריטית; הגולן, יחד עם סוריה וצפון עיראק, יהוו מדינה ערבית נוספת בהשפעה צרפתית. המפה לא סורטטה בדיוק, ובשלבים מאוחרים עוררה ויכוחים באשר לאיתור המדוייק של קווי התיחום. המנהיגים הציוניים שתיכננו תכניות לגבי ארץ-ישראל יהודית לאחר המלחמה לא הסתירו את דאגתם מביתורה של הארץ, ועשו ככל יכולתם להשיג את חסותה של מעצמה אחת בלבד, בריטניה. גם ממשלת בריטניה לא היתה מרוצה מההסכם, וההידברות עם הציונים סללה את הדרך ל**הצהרת בלפור** בנובמבר 1917. בדיעבד, ידוע כי ההסכם לא מומש, כיוון שבתום המלחמה, היו רוב מעייניה של צרפת נתונים לאירופה, רוסיה הצארית עברה מן העולם, וכן זכתה בריטניה בכל ארץ-ישראל, אם כי במשך מספר שנים התנהלו דיונים בין בריטניה לצרפת על תיחום גבול הצפון, עד שרוב השטח נכלל בתחום המנדאט הבריטי. "**רבות מחשבות בלב איש, ועצת ה' היא תקום.**"

[ההיסטוריה של ארץ-ישראל]

***

היום "פסח שני":

"ויעשו את הפסח ב[חודש] ראשון בארבעה עשר יום לחודש בין הערביים במדבר סיני...ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרון ביום ההוא. ויאמרו...למה ניגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל. ויאמר אליהם משה, עימדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם. וידבר ה' אל משה לאמור...איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה לכם או לדורותיכם ועשה פסח לה'. בחודש השני, בארבעה-עשר יום בין הערביים יעשו אותו על מצות ומרורים יאכלוהו." [במדבר **ט'** 1-11]

כאמור, כל עוד שבית המקדש היה קיים, ביום זה, **י"ד באייר**, היו מקריבים את קרבן פסחם אותם אנשים שלא יכלו להקריבו במועדו ב-14 בניסן, מחמת דרך רחוקה מירושלים או בגלל טומאה. יום ארבעה-עשר באייר אינו לא חג ולא מועד. אך הואיל ובזמן שבית המקדש היה קיים, היה יום זה יום שמחה לאלה שקיימו בו מצוות הקרבת קרבן פסח, יש בו קצת עילוי. לכן, אין אומרים בו תחנון בתפילה. יש נוהגים לאכול ביום זה מצה שנשארה מפסח לזכר קרבן הפסח שנאכל על המצות. ונקרא "פסח שני" עפ"י החודש השני, הוא אייר.

שונה מצוות הקרבת קרבן הפסח משאר הקרבנות. שכל הקרבנות שנקבע להם מועד, "עבר זמנו, בטל קרבנו". ובפסח, אעפ"י שנקבע לו מועד, התורה שינתה וכתבה בו 'במועדו' שתי פעמים. אם נאנס אדם ולא יכל לעשות את הפסח במועדו הראשון, התורה נתנה לו מועד שני (מזה מנהגינו למועד ב' בבחינות...?) – ב-14 לחודש השני. וכל-כך למה? לפי שאין הפסח דומה לשאר הקרבנות. כל הקרבנות שנתחייב בהם ציבור או יחיד, אם עבר ולא עשה, ביטל מצוות-עשה אבל לא מפורש בו עונש. ובפסח, אם עבר בזדון ולא הקריב, עונשו חמור מאד: "ונכרתה הנפש ההיא מעמיה". כיוון שעונש המבטל מצוה זו חמור כל-כך שנכרת ממקור החיים, קל וחומר לשכר המקיים אותה, שגדול יותר; שכן מידה טובה מרובה ממידת

יום נעים, עם ציפיה לישועה!

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 6432843 - 08 (מרדכי)

בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום **ב'**, **י"ד** ב**אייר** תשס"א (**7** במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.

אבא קובנר, 1978

פורענות 500 פעמים. על כן, כל הזוכה ומקריב קרבן פסח במועדו, הרי הוא נדבק בחיי החיים – בתוך בני ישראל!

[ספר התודעה]

יום נעים, עם ציפיה לישועה!

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 6432843 - 08 (מרדכי)